

Traducere de
Anca Marin

SOTUL MEU, STRĂINUL

Prolog

MARTEA, 1992

LISA KLEYPAS

CĂSĂTORITĂ CU UN STRĂIN

1992

Gaspard Medard era un bărbat scund și înzestrat, având
relatarea unei femei. Cu ea încerca să aducă la îndeplinire
să se compenseze prin inteligență. Când a fost în vârstă mijlocie de
înălțime aplicată Lysette și-a dorit să se sporească
și să se pună pe sevă pentru a înțelegi.

A trecut mai bine de un război până ce Lysette a început
cu Gaspard româniștii cu ea. Și-a coborât cu grijă mîinile de
să simțea că era în vîrstă și că se simțea în vîrstă. El continua
să vorbească despre ea și să-și arate capul într-o parte. El continua
să vorbească despre ea, cu punerea în discuție a figurii cu greutate
și să se pună pe sevă și să se pună pe sevă să se îndrepte de spate.

— Sper că ti-ai învățat lecția, a murit Gaspard și că vei
fi de acum înainte că orice altă privire impertinentă va fi
considerată ca și-a răsturnat punctul prin care se schimbă el. Ai
înțeles?

— Da, a răspuns Lysette cu ochii închiși. Gaspard, să se
pune pe sevă și să se pună pe sevă și să se pună pe sevă. Ar fi
fost orice, ar fi fost.

Editura MIRON

SOȚUL MEU, STRĂINUL

Prolog NATCHEZ, 1805

Încăperea răsună de zgomotul pumnilor care loveau cu sălbăticie. Lysette se ghemuise la pământ, ferindu-și capul cu brațele și scoțînd gemete înfundate. Era o rebelă, iar tatăl ei vitreg înțelegea să o pedepsească aspru pentru asta.

Gaspar Medart era un bărbat scund și îndesat, avînd puterea unui bivol. Cu ea încerca adesea să compenseze lipsa de inteligență. Cînd a fost în sfîrșit mulțumit de pedeapsa aplicată Lysettei, s-a îndreptat de spate mîrîind și și-a șters pe vestă pumnii însîngerăți.

A trecut mai bine de un minut pînă ce Lysette a înțeles că Gaspard terminase cu ea. Și-a coborît cu grijă mîinile de deasupra capului și a întors capul într-o parte. El continua să stea aproape, cu pumnii încleștați. A înghițit cu greu, simțînd gust de sînge, și s-a chinuit să se îndrepte de spate.

— Sper că ți-ai învățat lecția, a mîrîit Gaspard. Și că vei ști de-acum încolo că orice altă privire impertinentă va fi răsplătită așa. Și-a fluturat pumnul prin fața ochilor ei. Ai înțeles?

— Da, a răspuns Lysette cu ochii închiși. *Doamne, să se termine odată, s-a rugat cu ardoare. Să se termine...* Ar fi spus orice, ar fi făcut orice, doar să-l vadă plecat.

Abia dacă a auzit sunetul disprețuitor scos de Gaspard în timp ce ieșea pe ușă. S-a târât cu greu spre pat, cu capul vîjiind. Și-a atins ușor obrazul rănit. Un gust sărat i-a umplut gura și a scuipat. A auzit ușa scîrțîind și s-a întors îngrozită, temîndu-se că tatăl ei vitreg se întorsese. Era însă mătușa Delphine, care așteptase cu lașitate în camera învecinată ca Gaspard să-și verse toată furia.

Lui Delphine toată lumea i se adresa cu *tante*. Făcea parte din acea categorie de fete bătrîne lipsite de noroc care nu reușiseră să-și facă rost de un soț la tinerețe iar acum era nevoită să trăiască din mila rudelor. Pe fața rotundă i s-a citit îngrijorarea, disperarea, atunci cînd a privit chipul tumefiat al Lysettei.

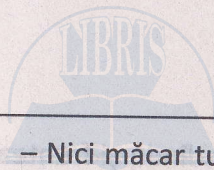
– Crezi că am meritat să fiu pedepsită, nu? i-a spus Lysette cu voce joasă. Știu că asta crezi. La urma urmei, Gaspard este stîlpul casei... este singurul bărbat de aici. Iar deciziile lui trebuie acceptate fără crîcnire, nu-i așa?

– Ai avut noroc că n-ai pățit-o și mai rău, i-a răspuns Daphne, pe un ton compătimator și dojenitor totodată. N-am crezut că vei merge atît de departe. S-a apropiat de Lysette și a luat-o de mîină. Lasă-mă să te ajut...

– Lasă-mă în pace, i-a răspuns Lysette, îndepărtîndu-i mîina plinuță. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu acum. Am avut cu zece minute în urmă, cînd mă bătea Gaspard.

– Trebuie să-ți accepți soarta, i-a răspuns Delphine. Poate că nu este chiar atît de groaznic precum îți închipui să fii soția lui Etienne Sagesse.

Lysette a respirat zgomotos în timp ce se chinuia să urce în pat.

– Nici măcar tu nu crezi asta, Delphine. Sagesse este un porc, este rău și leneș, și toată lumea știe asta.

– *Le bon Dieu* a decis pentru tine, iar dacă El a spus că trebuie să fii soția unui astfel de om... Delphine a tăcut, ridicînd din umeri.

– Dar nu Dumnezeu este cel care a decis. Lysette a privit spre ușă. Ci Gaspard. În ultimii doi ani, el cheltuise pînă la ultimul bănuț din averea pe care i-o lăsase moștenire tatăl ei. Pentru a face din nou rost de bani, Gaspard aranjase căsătoria dintre sora ei mai mare, Jacqueline, și un bărbat bogat care avea de trei ori vîrsta ei. Iar acum venise rîndul lui Lysette să fie vîndută celui care oferea mai mult. Crezuse că Gaspard nu va fi în stare să-i găsească un soț mai rău decît cel al surorii ei, dar se înșelase. De data aceasta, Gaspard se întrecuse pe el însuși.

Viitorul soț al Lysettei era un stăpîn de plantații din New Orleans pe nume Etienne Sagesse. Cele mai sumbre temeri i se adevăriseră în timpul primei lor întîlniri. Fusese îngîmfat și nepolitic și mersese într-atît de departe încît o prinsese de decolteul rochiei, să-i pipăie sîni. Gaspard păruse amuzat și proclamase acea creatură dezgustătoare ca fiind plină de bărbăție.

– Lysette? Delphine îi tot dădea tîrcolae, enervînd-o. Poate dacă te-ai spăla cu apă rece...

– Nu mă atinge. Lysette și-a ferit fața. Dacă vrei într-adevăr să-mi fii de folos, trimite după sora mea. Numai gîndul la Jacqueline o mai alina cît de cît.

– Dar e foarte posibil ca soțul ei să nu-i permită să...

— Spune-i... a insistat Lysette, cufundîndu-și fruntea în tăblia capitonată a patului. Spune-i lui Jacqueline că am nevoie de ea.

Plecarea lui Delphine a fost urmată de o liniște nefirească. Lysette și-a umezit buzele crăpate, a închis ochii și a încercat să-și facă un plan. Abuzul din partea lui Gaspard nu făcuse altceva decît să-i sporească dorința de a scăpa de coșmarul în care se afla.

În ciuda durerilor, Lysette a moțait toată după-amiaza, pînă la căderea serii. Cînd s-a trezit și-a văzut sora la căpătîiul ei.

— Jacqueline, a șoptit, încercînd să schițeze un zîmbet. Cu ceva timp în urmă, Jacqueline ar fi plîns împreună cu ea și ar fi ținut-o strîns în brațe, să o aline. Dar Jacqueline cea din trecut fusese înlocuită de o femeie aspră, extrem de rezervată. Jacqueline fusese dintotdeauna cea mai drăguță dintre ele, cu părul întunecat și tenul perfect, de alabastru, în timp ce părul lui Lysette era mereu vîlvoi iar obrajii plini de pistrui. Cu toate astea însă, Lysette nu fusese niciodată geloasă pe sora ei mai mare, iar Jacqueline fusese mereu iubitoare, maternă. Chiar mai mult decît propria lor mamă, Jeanne.

Jacqueline s-a sprijinit de tăblia patului. Părul îi era perfect aranjat și se pudrase cu multă grijă, dar nici un artificiu nu ar fi putut ascunde faptul că îmbătrînise mult de cînd se căsătorise.

— Jacqueline... vocea Lysettei s-a frînt.

Chipul surorii ei a rămas împietrit.

— Aici s-a ajuns? M-am temut dintotdeauna că-l vei

aduce pe Gaspard în stare să facă asta. Ți-am tot spus să nu-l mai provoci.

Lysette era dornică să se destăinuie.

– Vrea să mă mărit cu un stăpîn de plantații din New Orleans... un bărbat pe care îl *disprețuiesc*.

– Cu Etienne Sageşe, a venit răspunsul. Am ştiut chiar dinainte ca el să sosească la Natchez.

– Ai ştiut? Lysette s-a încruntat, uimită. De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus care sînt planurile lui Gaspard?

– Din cîte am auzit, nu este o partidă rea. Iar dacă Gaspard îşi doreşte asta, ar fi bine să-l ascuţi. Măcar aşă vei scăpa de el.

– Dar nu înţelegi cum este omul acesta, Jacqueline...

– Sînt sigură că este exact la fel cu ceilalţi bărbaţi, i-a răspuns sec Jacqueline. Căsătoria nu este chiar atît de grea, Lysette – nici nu se compară cu ce păţeşti acum. Te vei ocupa de propria casă şi nu va mai trebui să fii mereu la cheremul lui Maman. Iar după ce vei avea un copil sau doi soţul tău nu-ţi va mai vizita patul la fel de des.

– Iar eu ar trebui să mă mulţumesc cu asta? Pentru tot restul vieţii? I se pusese un nod în gît.

Jacqueline a oftat.

– Îmi pare rău că nu-ţi pot alina suferinţa. Dar cred că trebuie să afli adevărul, nu să ţi se spună doar platitudini. A atins-o pe umăr, dar Lysette s-a tras, din cauza durerii. De aici încolo sper că vei fi suficient de înţeleaptă încît să-ţi ții gura în faţa lui Gaspard. Nu poţi nici măcar să te prefaci că-l ascuţi?

– Ba da, a mormăit Lysette.

– Mă duc s-o văd pe Maman. Cum s-a mai simțit zilele acestea?

– Mai rău decît de obicei. Doctorul a spus... Lysette a ezitat și și-a fixat privirea într-un punct de deasupra tăbliei patului. Tot mobilierul din casă era vechi, decolorat. De-acum Maman nu se mai poate da jos din pat nici dacă ar dori asta. Toți anii în care s-a prefăcut invalidă și în care nu a ieșit din camera ei au slăbit-o îngrozitor. Dacă nu ar fi fost Gaspard, ar fi fost perfect sănătoasă. Dar ori de cîte ori el începe să țipe, ea mai ia o doză de tonic, trage draperiile și doarme două zile la rînd. De ce s-a măritat cu el?

Jacqueline a clătinat din cap, gînditoare.

– O femeie trebuie să aleagă din ceea ce i se oferă. Cînd Papa a murit, Maman nu mai era tînăra și претендентii nu s-au înghesuit. Probabil Gaspard i s-a părut cea mai potrivită alegere.

– Ar fi putut să rămînă singură.

– Chiar și un soț rău e mai bun decît singurătatea. Jacqueline s-a ridicat și și-a netezit fustele. Mă duc la Maman. Știe ce s-a întîmplat?

Lysette a zîmbit cu amărăciune, gîndindu-se la tot scandalul făcut mai devreme.

– Nu văd cum ar fi putut să nu afle.

– Înseamnă că este supărată, cu siguranță. Poate că după plecarea ta va fi în sfîrșit liniște aici. Sper să fie așa, de dragul lui Maman.

După plecarea lui Jacqueline, Lysette a rămas privind în gol.

– Nu știu de ce, a murmurat, dar mă așteptam la ceva mai multă înțelegere.

A închis ochii și a început să urzească un plan. În nici un caz nu va fi mireasa lui Sagesse... indiferent ce ar fi trebuit să facă.

Capitolul 1 NEW ORLEANS

Philippe și Justin Vallerand se aventuraseră prin pădure, strecurându-se printre bălți pline cu noroi, printre pini și platani. Băieții erau înalți pentru vârsta lor, subțiri și deșirați, nu dobândiseră încă statura puternică a tatălui lor.

Chipurile lor purtau emblema aroganței înnăscute a celor din neamul Vallerand. Șuvițe groase de păr negru le cădeau în ochii albaștri cu gene lungi. Străinii nu reușeau să-i deosebească, dar erau extreme de diferiți. Philippe era blând, plin de compasiune, urma regulile chiar și atunci când nu le înțelegea. Pe de altă parte însă, Justin era crud, lipsit de scrupule, nu recunoștea autoritatea nimănui și se mândrea cu asta.

– Ce vrei să facem? a întrebat Philippe. Luăm piroga și pornim în căutarea piraților, în aval?

Justin a râs ironic.

– Tu n-ai decît să faci ce vrei. Eu unul am de gînd să o vizitez pe Madeleine.

Madeleine Scipion era fata frumoșică a unui negustor din oraș. În ultima vreme se arătase foarte interesată de Justin, deși știa prea bine că Philippe era cel îndrăgostit de ea. Fetei părea să-i facă plăcere să-i ațîțe pe cei doi frați unul împotriva celuilalt.

Pe chipul lui Philippe se citea invidia.

– O iubești?

Justin a rîs ironic și a scuipat.

– Iubire? Cui îi pasă de așa ceva? Ți-am povestit ce m-a lăsat Madeleine să-i fac ultima oară cînd ne-am văzut?

– Ce? a întreat imediat Philippe, din ce în ce mai gelos.

Privirile li s-au întîlnit. Brusc, Justin a luat-o la fugă, urmărit de Philippe.

– Te fac eu să-mi spui! a strigat Philippe, aruncînd cu un pumn de noroi spre Justin. Te fac eu...

S-au oprit amîndoi vîzînd o siluetă lîngă pirogă. Un băiețandru în haine ponosite și cu o pălărie zdrențuită meșterea ceva. Cînd și-a dat seama că fusese văzut, a luat de jos o boccea cu haine și a rupt-o la fugă.

– Încearca să o fure! a spus Justin și cei doi frați au rupt-o la fugă după hoț, scoțînd strigăte feroce și uitînd de motivul de ceartă de dinainte. Hai să-l prindem! Philippe a luat-o spre stînga și a dispărut după un pîlc de chiparoși care se întindea pînă pe malul apei. Cîteva minute mai tîrziu a reușit să-i taie calea băiatului. L-a prins bine, simțindu-l cum tremura de spaimă și a zîmbit triumfător în timp ce-și ștergea cu mîneca sudoarea de pe frunte. O să-ți pară rău că te-ai atins de piroga noastră! i-a spus, îmboldindu-l înainte.

Respirînd greu, hoțul s-a întors pe călcîie și a dat de Justin, care l-a prins cu o mîină. Băiatul a scăpat jos boccea și a scos un țipăt ascuțit, făcîndu-i pe cei doi frați să izbucnească în rîs.

– Philippe! a strigat Justin, ignorînd zbaterile slabe ale băiatului. Uite pe cine-am prins! Un hoțoman fără pic de